

SAIZARBITORIA, Ramon. *Kandinskyren tradizioa.*

Erein argitaletxea, Bioleta saila, Donostia. 2003
84 orrialde

Ainhoa AROZENA

Gazte literaturan lerratu dute hainbat kritikok eleberria, baina adin konkretu batentzat idatzi ez zuela argi utzi zuen idazleak berak liburua argitara eman zenean. Gazteak dira eleberriko protagonistak, nerabezarotik atera berri direnak batzuk eta ateratzen ari diren neska-mutilak besteak. Miren da eleberriko protagonista, bere koadrilako nesken artean gai nagusi dira mutilak eta batez ere sexua; Mirenek, ordea, ez dio hainbesterainoko garrantzirik ematen, arteak gehiago erakartzen du, pinturak batez ere.

Horrenbesterainokoa izaten da koadrilakoen galdeketa, azkenean, fikziozko mutil laguna asmatzea erabakitzen baitu Mirenek. Hasieran, ez dio bestelako garrantzirik emango bere jolasari, baina Rosaren galderentzat erantzunak bilatu beharrak, asmatu berri duen mutilarekin maitemintzerainoko bidea egingo du. Behin, bere amak irakurtzen zituen liburu sortaren artean Kandinskyren alargunak idatzitako biografia bat aurkituko du Mirenek eta errusiarren ohitura batez jabetuko da; urte zaharretik urte berrirako gauean bere deitura galdetzen zitzaion lehen mutilaren izena zuenarekin ezkonduko ziren errusiar gazteak. Mirenek, bere fantasiarekin gustura bazegoen ere, benetako mutil laguna ezagutzeko gogo bizia zuen eta urte zaharren zain zegoen bere ametsa beteko ote zen jakiteko. Aitor zen betidanik Mireni benetan gustatzen zitzaion mutil izena. Urte zahar gauean familiako ohiturak zirela eta, ez zen kalera ateratzen, baina aitzakia bat tarteko, errusiarren tradizioa betetzera irten egin zen.

Etixeratu zenean, ezin zuen sinetsi ezagutu berri zuen mutil ederraren izena Aitor zenik. Aurrerantzean, bien artean lagun harremana sortu zen, paseatzera joateko geratzen ziren gehienetan, baina Aitor haserre samar agertu izan zen behin baino gehiagotan, harreman horretan sexua faltan botatzen zuelako. Mirenek ere berarekin egoteko gogoaz bazuela eta, logela bat hartu zuten errepide bazterreko hotel batean. Aitor ederra zen, baina ez zuen bere fantasiako Manuk bezainbeste betetzen. Zakarra zen Aitor, heldugabea, hitz egiten ez zekiena eta gutxiago sentimenduak azaltzen. Harremana bertan behera geratu zen denbora batez, Mirenen kalterako, oso gaizki pasa baitzuen Aitor ahaztu ezinik. Denborak aurrera egin ahala, ordea, Aitorrek ez zuela horrenbeste merezi konturatu zen eta baita garai ilunetik argira pasa behar zuela ere. Aitorren itzulerarako eskaerek ez zuten indarrik izan eta lehen isilean gordetzen zituen sentimenduak orain agerian esan ziezazkiokeela ohartu zen Miren. Espero gabean, Bastidara gurasoek zuten etxera joan zenean, ezagutu zuen bere kezketatik gertuago zegoen mutila, Manu zuen izena, bizitzaren kasualitateak!

Topiko askotxorekin egingo du topo irakurleak liburuan, baina idazleak kontzienteki bilatutako topikoak direla dirudi. Di-da batean irakurtzen den liburuak zapore gozoa utziko die irakurle gehienei, mezu baikorra. Besterik gabe, gaztetxoei zuzendutako lantxo laburra dela pentsatu duenak, pare bat minutu har ditzake kontaketa-aren mezua erreparatzeko.